

A fost odată o regină. Și regina asta adusese pe lume un băiat atât de pocit, că, multă vreme, oamenii nici nu crezură că ar avea chip omenesc.

Dar vezi că o zână, care fusese de față la nașterea lui, îi încredință pe toți că va fi un om tare plăcut și că datorită istețimii sale deosebite se va bucura totdeauna de multă prețuire. Și mai adăugă zâna că datorită unui har cu care ea l-a înzestrat, feciorului de rege îi va fi cu puțință să dea la rândul lui istețime ființei pe care o va iubi foarte mult.

Toate vorbele astea avură darul să aducă oleacă de ușurare în inima bietei regine, care era tare amărâtă că avusese nenorocul să aducă pe lume un broscoi atât de urâcios.

Acu', e adevărat că plodul nici nu începuse bine să lege cuvintele, că și spuse o mulțime de lucruri încântătoare. Din tot ce făcea ieșea la iveală că-i plin de duh, și oricine se întâmpla să-l cunoască rămânea cu inima la el.

Vezi că uitasem să vă spun că băiețelul venise pe lume cu un smoc de păr negru în creștet. Și asta-i făcu pe oameni să-i zică Riquet cel Moțat, că Riquet îi era numele de familie.

Trecură așa vreo șapte sau opt ani și, într-o bună zi, se întâmplă că regina dintr-o țară megieșă dădu naștere la două fete.

Prima care veni pe lume era mai mândră la boi decât ziua cea luminoasă. Și atât de mult se bucură regina din pricina asta, că oamenii din preajma ei se temură să nu i se facă rău cumva de atâta bucurie.

Dar vezi că zâna care fusese de față la nașterea lui Riquet cel Moțat venise și aici și știu ea cum să mai împuțineze bucuria reginei. De la ea află regina că mica prințesă nu va fi deșteaptă câtuși de puțin și că, dimpotrivă, va fi atât de săracă cu duhul pe cât era de frumoasă.

Dacă auzi asta, regina se mâhni foarte tare, dar vezi, că, după câteva clipe, un și mai mare necaz îi înnegură inima... Pasămite, cea de-a doua fiică pe care o născu era urâtă ca moartea.

– Nu vă mai amărâți atâta, mărită doamnă! căută s-o liniștească zâna. E drept că-i urâtă foc, dar am s-o despăgubesc într-alt chip... Atâta deșteptăciune va avea fata că nimeni n-o să mai ia în seamă că-i lipsită de frumusețe.

– Dea Domnul să fie așa!... răspunse regina. Da', oare nu s-ar putea găsi un mijloc să-i dăruim nițică deșteptăciune și ăleia mai mari, care e atât de frumoasă?

– Dacă-i vorba de deșteptăciune, îi spuse zâna, apoi află, mărită doamnă, că nu pot s-o ajut cu nimic, dar dacă-i vorba de frumusețe, totul îmi stă în putință. Și cum sunt gata să fac orice, numai să vă știu mulțumită, am s-o înzestrez cu harul de a putea să facă frumos sau frumoasă ființa pe care o va îndrăgi.

Trecu vremea și, pe măsură ce fetele creșteau, se dezvoltară, de asemenea, și însușirile cu care fuseseră înzestrate. La curte și departe, peste mări și țări, nu se vorbea decât despre frumusețea celei mari și despre istețimea celei mici. Acu' de ce-aș ascunde-o, e drept că și metehnele se măriră mult cu vremea... Cea mai mică se urâtea văzând cu ochii, iar cea mai mare devenea și mai neroadă pe zi ce trecea. Și ce crezi: sau tăcea mîlc la orice o întrebai, sau îți spunea câte o neghiobie de-a ei! În afară de asta, era atât de neajutorată, că nu s-ar fi priceput să așeze patru vase de porțelan pe marginea unei sobe, fără să spargă unul. Și nici să bea un pahar cu apă nu era în stare, fără să verse jumătate din el pe veșminte...

Drept e că frumusețea-i un mare dar la o tânără ființă, dar numai pe frumusețe nu poți să te bizui. Și așa se făcu că cea mică o întrecea pe cea mai mare în toate împrejurările și numai ea singură se bucura de succes.

E drept că în primele clipe toată lumea se ducea lângă prințesa cea frumoasă ca s-o vadă mai de-aproape și s-o admire, dar curând după aceea o lăsau în plata Domnului și se grăbeau să vină lângă cea mică, care era deșteaptă foc. Că, la urma urmei, cui nu-i place să asculte fel de fel de lucruri spuse cu haz și care-ți bucură sufletul!...

Și multora parcă tot nu le venea să creadă că așa de repede cea mai mare nu mai avea pe nimeni pe lângă ea și că toți se aflau în jurul celei mici.

Deși era săracă cu duhul, vezi că fata cea mare își dădu și ea seama de asta și fără părere de rău și-ar fi dăruit toată frumusețea pentru jumătate din deșteptăciunea lui soru-sa.

Cu toate că era o femeie înțeleaptă, regina nu putu nici ea să se stăpânească și de mai multe ori o luă la muștrări pe fiică-sa că era așa de nătângă. Și biata fată adânc se mai mîhnea în inima ei, și-i venea să moară de durere nu alta.

